

Sygn. akt II CSK 547/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa "Z. [...]" M., S. Spółki Jawnej w P.
przeciwko Gminie T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda Zakładu S. [...], S. Spółka Jawna w P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 kwietnia 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ uzasadnienie sporządzonego przez Sąd Apelacyjny wyroku nie zawiera wskazania podstawy prawnej oddalenia powództwa co do całości roszczeń zgłoszonych w pozwie, wyjaśnienia przyczyn tego rozstrzygnięcia oraz przytoczenia konkretnych przepisów prawa, które sąd odwoławczy zastosował. Ponadto – jak podniósł skarżący - sąd odwoławczy w sposób wadliwy wyłożył i zastosował § 9 ust. 1 lit. c) umowy zgodnie z którym „Zamawiającemu

przysługuje prawo odstąpienia od umowy w razie: (...). Wykonawca nie rozpoczął prac bez uzasadnionych przyczyn lub nie kontynuuje ich pomimo wezwania zamawiającego na piśmie". Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd odwoławczy w uzasadnieniu wskazał wyraźnie dlaczego należało zmienić wyrok Sądu pierwszej instancji i powództwo oddalić. Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że łączący strony stosunek prawny należało zakwalifikować jako umowę zlecenia a nie umowę o dzieło, wskazując na sposób wykonywania umowy oraz na te jej postanowienia, z których wynika obowiązek działania z należytą starannością. Sąd Apelacyjny nadto wyraźnie stwierdził, że - ustalony przez Sąd Okręgowy - stan faktyczny odnoszący się do złego stanu dróg w dniach 15 i 16 lutego 2012 r. ocenił odmiennie, uznając, że dawało to podstawę do odstąpienia od umowy. Sąd Apelacyjny odniósł się ponadto szczegółowo do kwestii wzajemnych rozliczeń między stronami a także wskazał, które z ustaleń Sądu Okręgowy przyjął za własne, a które ocenił odmiennie. Twierdzenia skarżącego, które miały wskazywać na oczywistość jego skargi ze względu na wady uzasadnienia zaskarżonego wyroku - z powołanych względów - nie potwierdziły się.

W ocenie skarżącego błędna wykładnia postanowień umowy polegała na przyjęciu, że obejmują one zarówno niewykonywanie, jak i nienależyte wykonywanie prac, co doprowadziło sąd odwoławczy do wniosku, że pozwana skutecznie odstąpiła od łączącej strony umowy. Zdaniem skarżącego wskazane postanowienia umowy w sposób jasny i precyzyjny określają zakres zastosowania i nie obejmują przypadków, gdy prace były wykonywane, choćby nienależycie. Twierdzenia te są w istocie polemiką z oceną sądu odwoławczego w zakresie rozumienia postanowień umowy nie zaś wykazaniem sprzeczności zaskarżonego orzeczenia, które uzasadniałoby przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o przesłankę uregulowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

[l.n]